14/10/2019

Διευκρινήσεις Μητρ. Πειραιώς για τη στάση του στην Ιεραρχία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Διευκρινήσεις σχετικά με την προσωπική του θέση αναφορικά με το ζήτημα της ουκρανικής Αυτοκεφαλίας, αλλά και για την στάση που ετήρησε κατά την έκτακτη Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος παρέχει με επιστολή του ο Μητροπολίτης Πειραιώς, κ . Σεραφείμ δίνοντας παράλληλα στην δημοσιότητα την εισήγησή του προς το σώμα της Ιεραρχίας.

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρει ότι ουδέποτε απεδέχθην την πρόταση του Μακαριωτάτου περί αναγνωρίσεως της Αυτοκεφαλίας της Εκκλησίας που δημιουργήθηκε στην Ουκρανία. Προσθέτει ωστόσο ότι ο ίδιος δεν θα προβεί ατομικώς σε οιανδήποτε ενέργεια διασπάσεως της ενότητος του Σώματος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, “διότι αυτό θα συνιστούσε άφρονα και αντιεκκλησιαστική ενέργεια”

Η επιστολή του Μητροπολίτου Πειραιώς

Ο Προφητάναξ Δαυΐδ προσευχόμενος προτείνει «σύμβασι» καί «συμφωνία» μέ τόν Πανάγιο Θεό λέγων: «Λύτρωσέ με ἀπό συκοφαντίας ἀνθρώπων καί φυλάξω τάς

ἐντολάς σου» (Ψαλμ. 118, 134).

Ὁ διαχρονικός αὐτός λόγος ἔχει ἐφαρμογή σέ κάθε μετρητή στιγμή τοῦ χρόνου. Εἶναι ἐξωφρενικό ὅτι ἡ ταπεινότητά μου πού μόνος κατά τήν ἐχθεσινή ἔκτακτη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας μέ θέμα τήν Οὐκρανική κρίσι, κατέθεσα πολυσέλιδο ὑπόμνημα τό ὁποῖο ἔχει ἤδη δημοσιευθεῖ 12/9/2019 μέ τίτλο: «Τό Οὐκρανικό ζήτημα. Ἡ ἀληθής Κανονική θεώρησις. Ἡ Διαπίστωσις. Ἡ Λύσις» στά Πρακτικά τῆς Ἱεραρχίας καί ἀναλύοντας τό ἀνωτέρω ὑπόμνημα ἐμίλησε ἀρκετή ὥρα ἐπί τῆς κανονικῆς οὐσίας τοῦ θέματος, καταρρίπτων μέ προσφυγή στούς ἱ. Κανόνες καί τήν κανονική τάξι τό ἀβάσιμο καί ἔωλο κανονικῶς πόρισμα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Νομοκανονικῶν Ζητημάτων πού υἱοθέτησε πλήρως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερώνυμος στήν Ἱεραρχία καί εἰδικώτερα ὅτι δῆθεν κατά τούς Θ΄ καί ΙΖ΄ ἱ. Κανόνες τῆς Ἁγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔχει τό προνόμιο τῆς «ἐκκλήτου προσφυγῆς» παρά Ἀρχιερέων ὅλων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν Κλιμάτων, ἐνῶ αὐτό προδήλως δέν ἰσχύει διότι οἱ συγκεκριμένοι κανόνες καθιερώνουν παράλληλη δικαιοδοσία στόν Ἔξαρχο τῆς Διοικήσεως (σημερινό Προκαθήμενο κάθε τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου) καί στόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη ἡ Ἁγία ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἐπικυρώσασα ὁρισμένως καί ὀνομαστικῶς τούς κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, ἐπέλυσε γιά πάντα αὐτό τό θέμα. Συνεπῶς διευκρίνησα στήν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας ὅτι χωρίς δωσιδικία καί ἁρμοδιότητα ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπελήφθη τελεσιδίκων καί ὁριστικῶν ἀποφάσεων κατά τέως κληρικῶν καί ἤδη λαϊκῶν τῆς τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἀποκαταστήσασα αὐτούς καί ἐπομένως οἱ σχετικές ἀποφάσεις εἶναι ΑΚΥΡΕΣ διότι ἐλήφθησαν ὑπό ἀναρμοδίου ὀργάνου καί ὅσα χρόνια καί νά περάσουν θά παραμένουν ΑΚΥΡΕΣ, διότι στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ἰσχύει τό De facto ἀλλά μόνο τό De jure.

Αὐτό ἐπιφέρει ὡς ἔννομη κανονική συνέπεια ὅτι ἡ συγκληθεῖσα λεγομένη «ἐνωτική Σύνοδος» εἶναι καί αὐτή ΑΚΥΡΟΣ διότι ἀπαρτίστηκε ἀπό λαϊκά πρόσωπα καί κατά ταῦτα ἡ χορήγησι τοῦ καθεστῶτος τῆς Αὐτοκεφαλίας σέ αὐτήν τήν μή ὑποστατή «ἐκκλησιαστική» Δομή ἀποβαίνει ΑΚΥΡΟΣ.

Κατόπιν αὐτῶν τῶν προδήλων κανονικῶν ἀκυροτήτων πού προσπαθοῦν κάποιοι νά ἀντικρούσουν μέ προσφυγή στήν Ὀθωμανική αἰχμαλωσία τῆς Ἐκκλησίας καί στό Ρούμ Μιλλιέτ παρασιωπῶντες τήν κανονική τῆς Ἐκκλησίας τάξι τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐζήτησα ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν σύγκλησι Πανορθοδόξου Συνόδου γιά τήν ἐπίλυσι τοῦ δυσχερεστάτου αὐτοῦ θέματος πού ἐμπλέκεται δυστυχῶς ἡ γεωπολιτική καί ἡ γεωστρατηγική μέ ἐνέργειες πρός ὅλους τούς Προκαθημενους τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων

Ἐκκλησιῶν.

Ταυτοχρόνως ἐμέμφθην τήν Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων διότι οὐδεμία εἰσήγησι παρουσίασε στήν Διαρκή Ἱ. Σύνοδο, στόν Μακαριώτατο Πρόεδρο καί τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τίς ἀπόψεις ἐπί τοῦ θέματος τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τήν προεκτίμησι τῶν τυχόν συνεπειῶν γιά τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τήν διακοπή τῆς κοινωνίας μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας καί τήν ἀναγνώριση ὑπ’ Αὐτῆς Παλαιοημερολογιτῶν ἐν Ἑλλάδι.

Συγχρόνως ἀπήντησα στόν Πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Νομοκανονικῶν ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ὀνούφριος δέν εἶχε καμμία δυνατότητα νά συμπράξει στήν λεγομένη «ἑνωτική Σύνοδο» ὅπως δέν θά εἶχε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν νά συμπράξει μέ τόν αὐτοτιτλοφορούμενο ὡς «Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν» κ. Παρθένιο Βεζυρέα, καθηρημένο Διάκονο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἑπομένως ὑπῆρξα ὁ μόνος πού ὡμίλησε ἐπί τῆς οὐσίας καί δυστυχῶς ἐπειδή ἀπεχώρησα ἀπό τήν Ἱεραρχία θεωρῶν ὅτι ἐτελείωσε δέν παρευρέθην κατά τήν σύνταξι τοῦ Ἀνακοινωθέντος καί ἐκ παραδρομῆς ἴσως ἡ ἐπί τοῦ Τύπου τριμελής Ἐπιτροπή δέν διευκρίνισε ὅτι ὀκτώ Συνοδικοί Σύνεδροι ἐζήτησαν τήν ἀναβολή λήψεως ἀποφάσεως διά τό δυσχερές τοῦ ζητήματος καί ἡ ταπεινότης μου μόνον ἐζήτησε τήν ἄμεση σύγκλησι Πανορθοδόξου Συνόδου, κατά τήν ὁποίαν ἡ Κανονική Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ὑπό τόν Μητροπολίτη Ὀνούφριο θά εἶχε τήν δυνατότητα καί τήν εὐθύνη νά ἐκκλησιάση τούς καθηρημένους, ἀναθεματισμένους καί ἀχειροτονήτους ψευδοκληρικούς τῶν σχισματικῶν δομῶν τῆς Οὐκρανίας καί νά ἐπιφέρει τήν εἰρήνευσι στήν πολύπαθη αὐτή χώρα, ἐφ’ ὅσον ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι καί ἀπολύτως Αὐτόνομος ἀπό τήν Ρωσσική Ἐκκλησία.

Ἑπομένως τά ὅσα ἀναγράφονται δέν ἀποδίδουν τήν ἀλήθεια διότι οὐδέποτε ἀπεδέχθην τήν πρότασι τοῦ Μακαριωτάτου περί ἀναγνωρίσεως τῆς Αὐτοκεφαλίας τῆς ἀκύρου καί ἀνυποστάτου «Ἐκκλησίας» πού δημιουργήθηκε στήν Οὐκρανία, ὅπως στοιχειοθετήθηκε λέγων εὐθαρσῶς ὅτι καλούμεθα νά ἀναγνωρίσωμε ἀκύρους ἐκκλησιαστικάς πράξεις οἱ ὁποῖες διαλύουν τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί ἐπιφέρουν τραγικάς συνεπείας, προειδοποιῶν δι’αὐτάς ἀπό τώρα.

Ἐν κατακλείδι βεβαίως ἐδήλωσα ὅτι δι’ αὐτό τό διοικητικῆς φύσεως θέμα πού δέν τυγχάνει θέμα Ὀρθοδόξου ἀκριβείας περί τήν πίστιν, δέν θά προβῶ ἀτομικῶς εἰς οἱανδήποτε ἐνέργεια διασπάσεως τῆς ἑνότητος τοῦ Σώματος τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς θά ἔπρατα αὐθωρεί διά θέμα Οἰκουμενιστικῆς Διακοινωνίας, ἐφαρμόζων τόν ΙΕ΄ Ἱερό Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Ἁγίας Συνόδου διότι αὐτό θά συνιστοῦσε ἄφρονα καί ἀντιεκκλησιαστική ἐνέργεια.

Διαμαρτύρομαι ἑπομένως δι’ ὅσα κακοήθη σχόλια ἐγράφησαν λόγῳ παραπληροφορήσεως καί ἀγνοίας τῆς ἀληθείας.

Ἄλλωστε οἱοσδήποτε δύναται νά ἀναζητήση τό σχετικό κείμενό μου ἀπό τά Πρακτικά τῆς ἐχθεσινῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό ὁποῖο καί παραθέτω αὐτούσιο κατωτέρω, ἐξουσιοδοτούμενος δημοσίᾳ ἀπό ἐμένα:

Πρός Τήν

Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΑΘΗΝΑΙ

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

1. Ἡ ἀπόλυτος ἐνώπιον Θεοῦ εὐθύνη τῶν Ἐπισκόπων καί τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ διατήρησις καί ἡ μή διασάλευσις ἐπ’ οὐδενί τῆς κανονικῆς, ἐκκλησιολογικῆς καί λειτουργικῆς ἑνότητός Της, ἀξίας ὑπερτάτης κατά τήν Ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας Κυρίου δεηθέντος «πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς» (Ἰω. 17,11). Αὐτή ὅμως ἡ ἑνότης ὁρίζεται ἀπό τό σαφῆ προσδιορισμό τοῦ Κυρίου, «καθώς ἡμεῖς» πού σημαίνει ὅτι πρότυπο αὐτῆς τῆς ἑνότητος εἶναι ὁ Τριαδικός Θεός. Ὅπως ἡνωμένα καί ὁμοούσια εἶναι τά τρία πρόσωπα τοῦ Παναγίου Θεοῦ ἐν ἀπολύτῳ, ἀληθείᾳ, δικαιοσύνῃ καί ἀφάτῳ ἀγάπῃ ὀφείλομεν νά διατηροῦμε τήν ἑνότητα τῆς πίστεως «ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3). Ἑπομένως ἑνότης πού δέν ἔχει ὡς πρότυπον τό «καθώς ἡμεῖς» τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί στηρίζεται στό ψεῦδος, στή βία καί στήν παραβίασι τῶν ἐντολῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, ὅπως σήμερα ἐπιχειρεῖ ὁ συγκρητιστικός οἰκουμενισμός εἶναι βιασμός τῆς ἀληθείας καί τῆς οἰκείωσις τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ Πατερική ρήσις τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πώς ἀκόμη καί τό μαρτύριο, ἡ ὑψίστη ἀπόδειξις τῆς ἀφοσιώσεως καί τῆς ἀγάπης στόν Θεό, δέν μπορεῖ νά ἀποπλύνει τό κακούργημα τοῦ σχίσματος καί τῆς αἱρέσεως «τό σχίσμα οὐδέ αἷμα μαρτυρίου ἀποπλύνει». Ἡ ἑνότης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος πού ἀποτελεῖ κατά τόν μεγαλειώδη ὁρισμό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ

Κεφαλή Ἐκεῖνον (Ἐφ. 1,22-23) εἶναι ἀδιαπραγμάτευτος ἀξία καί δι’αὐτό ἡ αἵρεσις τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ καί ἡ δι’ αὐτῆς διασάλευσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος, ἀποτελεῖ κανονικό ἔγκλημα. Ἑπομένως, ὁποιαδήποτε ἐκκλησιαστική κίνησις, παρ’ οἱουδήτινος, πού προσβάλλει τήν ἑνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἔκπτωσι, διά τήν ὁποίαν θά ἀποδοθεῖ λόγος ἐνώπιον τοῦ Δομήτορος καί Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως στήν προκειμένη περίπτωσι εἶναι ἐντελῶς ἀνεδαφικό νά ἰσχυρίζεται κάποιος ὅτι ἐπιτυγχάνεται ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν «ἀποκατάστασι» καί εἴσοδο σέ Αὐτήν, ἀμεταμελήτων καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καί ἀχειροτονήτων, παρασυναγώ-γων καί σχισματικῶν προσώπων, μέ φερόμενες «ἐνοριακές συναθροίσεις» καί τήν ἰδία στιγμή αὐτό τό γεγονός, νά ὁδηγεῖ σέ διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ 12.500 κανονικές ἐκκλησιαστικές ὀντότητες-Ἐνορίες καί 100 κανονικούς Μητροπολίτες στήν Οὐκρανία, καί μέ ἕνα Πατριαρχεῖο 270 Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων καί ἄνω τῶν 250.000.000 πιστῶν, σήμερα μάλιστα πού ὁ μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο) ἀναδιοργάνωσε τό ψευδοπατριαρχεῖο Κιέβου, μέ χαρακτηριστική πρόσφατη ἀπόφαση Οὐκρανικοῦ Δικαστηρίου πού ἀπαγόρευσε τήν διάλυσή του, ἐναχθείς ἀπό τά «ἔκγονά» του!!! (https://www.romfea.gr/ekklisies-ts/ekkli sia-tis-oukranias/31349-to-dikastirio-apagoreuse-stin-autokefali-ekklisia-tis-oukranias-na-dialusei-to-legomeno-patriarxeio-kiebou).

2. Συνυπογράφω τό ἀπό 1/9/2019 ἀποσταλέν κείμενο τοῦ πάντοτε μετά μεγίστης ὀξυνοίας, ἐπιγνώσεως τῶν γεγονότων, διακρίσεως βαθυνουστάτης, γράφοντος Πανοσιολ. Ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ Ἁγιορείτου (Ἱ. Κελλίον Φιλαδέλφου) ὅσον ἀφορᾶ στήν γεωπολιτική διάστασι τοῦ θέματος, προσθέτων ὅμως, ὅτι οἱ Εὐρωατλαντισταί ἐπιχειροῦντες νά συμπνίξουν τήν Ρωσσική Ὁμοσπονδία, ἔχουν καταρτίσει σχέδιο ἀποκοπῆς της ἀπό τίς θερμές λεγόμενες θάλασσες, μέ προτεκτοράτα μετά τίς χῶρες τῆς Βαλτικῆς, τίς Μολδαυΐα, Οὐκρανία, Γεωργία καί τό Ἀζερμπαϊτζάν, γεγονός πού «ἀνάγκασε» τήν Ρωσσική Ὁμοσπονδία νά καταλάβει στρατιωτικῶς καί νά «προσαρτίσει» τήν Κριμαία γιά νά ἔχει ἔξοδο διά τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης, στήν Μεσόγειο καί στά συμφέροντά της στήν Μέση Ἀνατολή. Εἶναι πρόδηλο τό γεγονός ὅτι τό τεράστιο Κράτος τῆς Ρωσσίας, δέν μπορεῖ νά περιοριστεῖ στό λιμάνι τοῦ Ἀρχαγγέλου στόν Ἀρκτικό κύκλο καί τοῦ Βλαδιβοστόκ ἀπέναντι ἀπό τίς Ἰαπωνικές νήσους στόν Εἰρηνικό ὠκεανό. Ἑπομένως στό Οὐκρανικό ζήτημα ἐργαλειοποιήθηκε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τίς κατά καιρούς δηλώσεις κυβερνητικῶν στελεχῶν τῶν ΗΠΑ μέ πρωτιστεύουσα τήν σχετική συγχαρητήρια δήλωσι τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Μάϊκ Πομπέο γιά

τήν χορήγησι Αὐτοκεφαλίας στήν λεγομένη «Οὐκρανική Αὐτοκέ-φαλη Ἐκκλησία» (http://www.skai.gr/news/world/article /394142/apoluti-stirixi-ton-ipa-sto-autokefalo-tis-oukran ikis-ekklisias/), γεγονός πού δέν ἔχει προηγούμενο, γιά μία αὐστηρῶς ἐκκλησιαστική ἐνέργεια νά συγχαίρει ὁ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ. Βεβαίως ὁ Ἑλληνικός λαός τελεῖ σέ παραπικρασμό ἀπό τήν ἄκριτη Ρωσσική ἐξωτερική πολιτική, ἐνισχύσεως τοῦ διαχρονικοῦ ἐχθροῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῶν Ὀρθοδόξων Βαλκανικῶν λαῶν, τοῦ Τουρκικοῦ Ἰσλαμικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τόν ὁποῖον ὄχι μόνο ἐξοπλίζει μέ ὑπερσύγχρονα ὁπλικά συστήματα, ἀλλά καί τόν ἀναβαθμίζει σέ πυρηνική δύναμι μέ τήν κατασκευή τριῶν πυρηνικῶν ἐργοστασίων. Δέν λησμονοῦμε τήν διαχρονική συμπεριφορά τῶν ὀρθοδόξων Ρώσων «ἀδελφῶν» μας ἀπό τά Ὀρλωφικά (1770) στήν Μεγάλη Βουλγαρία τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (1877-1878), ἀπό τήν Ἱερά Συμμαχία (1815) στήν Παλαιστίνιο Ἑταιρεία (1882) διαρπαγῆς τῶν προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπό τό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο, ἀπό τόν ἐξοπλισμό τοῦ Λένιν στόν Κεμάλ Ἀτατούρκ καί τούς Τσέτες γιά τίς γενοκτονίες τοῦ Ποντιακοῦ καί Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἕως τήν σημερινή ἐχθρική συμπεριφορά τῆς Ρωσσικῆς Ὁμοσπονδίας μέ τόν ἐξοπλισμό τῆς Τουρκίας καί τήν πυρινική της ἀναβάθμισι. Δέν θά μποροῦσε ὁ Πρόεδρος Πούτιν καί ἡ μεγάλη Ρωσσική Ὁμοσπονδία νά συστήσει ἕνα κραταιό Ὀρθόδοξο τόξο, ἀντίπαλο δέος τῶν Εὐρωατλαντιστῶν καί τῶν ὄπισθεν κεκρυμένων Σιωνιστῶν καί μέ ἕνα τηλεφώνημα νά προστατεύσει τόν πρῶτο Θρόνο κατά τούς Ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀπό τήν Τουρκική θηριωδία, νά ἀνοίξει τήν Χάλκη, νά λειτουργήσει τήν Ἁγία Σοφία, τό παλλάδιον τῶν Ὀρθοδόξων, νά ἀναγνωρίσει ἡ Τουρκία τήν διεθνῆ Νομική Προσωπικότητα τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Νά ἀποδοθοῦν σέ Αὐτό οἱ περίπυστοι Ἱ. Ναοί τῆς μαρτυρικῆς Ρωμηοσύνης, πού ἔχουν μετραπεῖ σέ τεμένη; Ὅλα αὐτά δέν μποροῦμε νά τά λησμονήσωμε, οὔτε τήν ὑφέρπουσα φενάκη τῆς «τρίτης» Ρώμης ἤ τῆς θεωρίας τῶν λευκῶν καλιμαυχίων, ἀλλά καί δέν δυνάμεθα ἐκκλησιολογικά νά συμβάλωμε μέ λόγους ἤ ἔργα στήν διασάλευσι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

3. Παρακολουθῶ ὅπως στήν ἀρχή κατέθεσα κείμενα καί δημόσιες τοποθετήσεις Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, Ἐλλογιμωτάτων καί Ἐντιμολογιωτάτων Καθηγητῶν καί ἄλλων δημοσιολογούντων οἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται σέ περιπτωσιολογίες ἀντικανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐνεργειῶν κατά τό Ρούμ Μιλλιέτ, καθώς καί στούς γνωστούς ἱ. κανόνες Γ΄, Δ΄ καί Ε΄ τῆς τοπικῆς Συνόδου τῆς Σαρδικῆς ἤ προβάλλουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς Ταμιοῦχος τῆς

Χάριτος δέν ὑπόκειται σέ περιορι-σμούς, ἤ ὅτι ὑφίσταται κανονικῶς ἡ δυνατότητα ρυθμίσεως τοῦ θέματος μέ τήν χρῆσι οἰκονομίας καί ὄχι τῆς ἀκριβείας, ἤ ὅτι μέ τήν ἀνάκλισι τῆς Πράξεως τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ΄ τοῦ 1686 σήμερα 300 χρόνια μετά ταῦτα, ἄλλαξε πλέον τό κανονικό καθεστώς τῆς Οὐκρανίας ἤ ἀποπειρῶνται νά ἀντλήσουν ἐπιχειρήματα ἀπό τήν Ὀθωμανική αἰχμαλωσία τοῦ Γένους καί τῆς Ἐκκλησίας ἤ ὅτι μόνη προϋπόθεσι τῆς Αὐτοκεφαλίας εἶναι ἡ μετάνοια γιά τήν ἀποκατάστασι τῶν σχισματικῶν καί παρασυναγώ-γων, ἤ προβάλλουν τό πρόδηλο δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χορηγήσεως τοῦ καθεστῶτος τῆς Αὐτοκεφαλίας ἤ ἰσχυρίζονται, ὅτι δῆθεν δέν ἔχομεν τό κανονικόν δικαίωμα νά κρίνωμε τήν ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά μόνον νά τήν ἐφαρμόσωμεν, παρ’ὅτι διά τῆς ἐφαρμογῆς θά γίνωμε συναυτουργοί εἰς μία ἄκυρο πρᾶξι, ὡς κατωτέρω θά ἀποδείξω, πού διασαλεύει τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, παραθεωροῦντες ὅλοι τίς βασικές προϋπόθεσεις αὐτοῦ τοῦ ζητήματος πού εἶναι ὁ σεβασμός τῆς ταυτότητος τῶν ποινῶν, ἑνός ἐκ τῶν τεσσάρων συνεκτικῶν στοιχείων (α. Κοινό ποτήριο, β. Δίπτυχα, γ. Εἰρηνικά γράμματα, δ. Ταυτότης ποινῶν) τῆς ἑνότητος τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί ἡ κανονική δωσιδικία, ἐπί τῆς συγκεκριμένης ὑποθέσεως. Ἠθελημένως ἤ ἀθελήτως παραθεωροῦν τίς βασικοτάτες αὐτές προϋποθέσεις τοῦ φαινομενικῶς περιπεπλεγμένου αὐτοῦ προβλήματος γιά τό ὁποῖο ἡ Ἁγιωτάτη μας Ἐκκλησία ἔχει δώσει λύσι διά τῆς Ἁγίας ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό τό 691μΧ, ἐπί Ἰουστινιανοῦ Β΄ τοῦ Ρινοτμήτου, συνελθούσης ἐν Τρούλῳ, ἡ ὁποία διά τοῦ Β΄ Αὐτῆς Κανόνος ἐπεκύρωσε ὁρισμένως τούς ἐν Καρθαγένῃ Ἱ. Κανόνας οἱ ὁποῖοι ἐπιλύουν τό θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δωσιδικίας ἀπό τοῦ ἔτους 424. Εἰς τό σημεῖο αὐτό, πρέπει νά εἰπωθεῖ, ὅτι στήν ἁγία μας Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά ἐθιμικό δίκαιο, διότι τό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρέει ἀπό τήν Ἀποκάλυψι τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἔνσαρκος Ἀλήθεια κατά τήν ἰδική Του κοσμική διακήρυξι «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή» (Ἰω. 14,6) καί ἀπό τήν ἐπίπνοια τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος πού τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐπεδήμησε στήν Ἐκκλησία καί παραμένει σέ Αὐτήν κατά τήν ἀψευδῆ βεβαίωσι τοῦ Κυρίου «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰω. 16,13). Ἑπομένως τό Δίκαιο στήν Ἐκκλησία, δέν εἶναι ἀνθρωπίνη νομοκατασκευή καί ἀντίληψι ἀλλά πηγάζει ἀπό τόν ἀποκεκαλυμμένο Εὐαγγελικό Νόμο, τούς κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Τοπικῶν πού Ἐκεῖνες ἐκύρωσαν καί τούς Κανόνες τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων. Εἰρήσθω δέ ἐν προκειμένῳ ὅτι καί ἐάν ἀκόμη δεχθῶμεν ὅτι ὑφίστατο στήν Οὐκρανία συντρέχουσα κανονική ἁρμοδιότης καί δωσιδικία τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας διότι

«ἐπιτροπικῶς» εἶχε παραχωρηθεῖ στήν Ρωσσική Ἐκκλησία ἡ Οὐκρανία τό 1686, ἡ συντρέχουσα αὐτή ἁρμοδιότης καί δωσιδικία ἔπαυσε ὅταν ἐκινήθη πρώτη ἡ Ρωσσική Ἐκκλησία καί ἐπεραιώθη ἡ κανονική διαδικασία, γεγονός πού ἀνεγνώρισε καί ὁ Σεπτός Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικό Του Γράμμα πρός τόν μακαριστόν Πατριάρχην Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον, πού παραθέτω κατωτέρω.

4. Ἀσφαλῶς τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως κατά τό Κανονικό Δίκαιο τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔχει κατά τούς θείους καί ἱερούς Κανόνας Γ΄ τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ΚΗ΄ τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τά πρεσβεῖα τιμῆς μεταξύ τῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων, μετά τόν Θρόνο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης στήν Ἀδιαίρετη Ἐκκλησία. Μετά δέ τήν σχᾶσι καί ἔκπτωσι ἐξ Αὐτῆς τοῦ Θρόνου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης , πού ἀπέβη δυστυχῶς ὁ παναιρετικός Παπισμός, ὁ ὀλετήρας τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ (Θρησευτικοί πόλεμοι, ἱερά Ἐξέτασις, Μεταρρύθμισις, ἀθεϊσμός, μηδενισμός) τυγχάνει ὁ πρῶτος Θρόνος στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία καί ἔχει τό κανονικό καί ἔννομο δικαίωμα τῆς τιμητικῆς προεδρίας, τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης τῆς προεδρίας, ὡς primus inter pares, συγκληθησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ συντονισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς συμβαίνει μέ ὅλες τίς προεδρίες ἀνά τόν κόσμο διϊστορικῶς, χορηγεῖ δέ Αὐτοκεφαλία καί Αὐτονομία σέ Ἐκκλησιαστικές Δομές, ὑπό τόν ὅρο τῆς ἐγκρίσεως τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων, ἀπό τήν ὁποθενδήποτε συγκληθησομένη Οἰκουμενική Σύνοδο.

Τά ἀνωτέρω βεβαίως ἰσχύουν ἐπειδή δέν κατορθώθηκε μέ κύρια εὐθύνη τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ συναπόφασι τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν γιά τήν ἀποδοχή διαδικασίας χορηγήσεως τῆς Αὐτοκεφαλίας καί τοῦ Αὐτονόμου πού συζητεῖται ἐπί πενήντα ἔτη καί προβλέπει αἴτησι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, συναίνεσι τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας καί ἔγκρισι τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Κατά ταῦτα τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἠδύνατο νά χορηγήσει Αὐτοκεφαλία σέ Ἐκκλησιαστική Δομή πού τό ζητεῖ καί πού πληροῖ τούς κανονικούς ὅρους, ἀλλά στήν συγκεκριμένη περίπτωση τῆς Οὐκρανίας παρ'ὅτι αὐτή ἡ ἀνεξάρτητη κρατική πλέον ὀντότης εἶχε τό κανονικό δικαίωμα ἡ κανονική της Ἐκκλησία νά ἐκζητήσει τήν χορήγησι καθεστῶτος Αὐτοκεφα-λίας κατά τάς διατάξεις τοῦ ΙΖ΄ ἱ. Κανόνος τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαγορευούσης «Εἰ δὲ καί τις ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας ἐκαινίσθη πόλις, ἢ αὖθις

καινισθείη, τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν ἡ τάξις ἀκολουθείτω», ἐγείρεται τό θέμα ὅτι ἡ μόνη κανονική ἐκκλησιαστική δομή τῆς χώρας, πού μέ ἀπόφασι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ΄ ἀπό τό 1686 διοικεῖται ἀπό τό Πατριαρχεῖο Μόσχας καί σήμερα ἔχει καθεστώς αὐτονομίας χορηγηθέν ἀντικανονικῶς ἀπό τήν Ρωσσική Ἐκκλησία, δέν ἐπιθυμεῖ καί δέν ἐπιδιώκει τήν ἀνακήρυξί της σέ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία.

Γι’ αὐτό καί δέν χωρεῖ οὐδεμία σύγκρισι τοῦ χορηγηθέντος Αὐτοκεφάλου στούς σχισματικούς καί παρασυναγώγους τῆς Οὐκρανίας, μέ τήν κανονική χορήγησι ὑπό τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ καθεστῶτος τῆς Αὐτοκεφαλίας στίς Κανονικές Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος, τῆς Σερβίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Ἀλβανίας καί τῆς Τσεχίας-Σλοβακίας. Τήν Αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπεδίωκαν ὁ δυτικόφιλος τέως Πρόεδρος τῆς Χώρας Πέτρο Ποροσένκο, τό Κοινοβούλιο καί οἱ δύο σχισματικές Δομές, ἡ «Οὐκρανική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία-Πατριαρχεῖο Κιέβου», πού ἀποσπάστηκε τό 1992 ἀπό τό Ρωσσικό Πατριαρχεῖο, μέ σκληρές ἐπιθέσεις καί ἀναθέματα κατά τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας μέ ἐπικεφαλής τόν καθηρημένο καί ἀναθεματισμένο πρώην Μητροπολίτη Κιέβου, μοναχό Φιλάρετο (Ντενισένκο) καί ἡ «Οὐκρανική Αὐτοκέφαλη Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία», πού δημιουργήθηκε τό 1921 ἀπό τίς Σοβιετικές Ἀρχές μέ τόν ψευδεπίσκοπο Βασίλειο Λιπκίβσκυ πού χειροτονήθηκε ἀπό «ἱερεῖς καί λαϊκούς»!!! καί ἕνεκεν τῆς συμπράξεώς της μέ τούς Ναζί κατακτητές τῆς Χώρας κατεδιώχθη καί συνέπτυξε δῆθεν «ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν» καί μετά ταῦτα ἀνεβίωσε τό 1980 ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Πατριάρχη» Μστισλάβ πού ζοῦσε στή Δύση καί διοικεῖτο ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Μητροπολίτη Κιέβου καί πάσης Οὐκρανίας» Μακάριο Μαλέτιτς, καθηρημένο πρώην Ἱερέα τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας «χειροτονημένο» ψευδεπίσκοπο ἀπό τόν καθηρημένο Διάκονό της Βίκτωρα Τσεκάλιν, τραγικό πρόσωπο μέ πλούσιο «ἱστορικό», ὡς «Ὀρθόδοξος» ψευδεπίσκοπος, Οὐνίτης, Εὐαγγελικός, Πάστορας, κατεγνωσμένος δικαστικῶς παιδεραστής, συνταξιοδοτηθείς ὡς φρενοβλαβής.

Τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο «ἀπεκατέστησε» στήν κανονική τάξι τίς δύο αὐτές σχισματικές «Ἐκκλησιαστικές» Δομές μέ τούς ἐπικεφαλής των, τῶν ὁποίων τήν κανονική κατάστασι οὐδεμία ἄλλη Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνεγνώριζε καί ἀναγνωρίζει ἄχρι τοῦ νῦν. Εἰδικώτερα ὁ μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο), κληρικός τυγχάνων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ὡς Μητροπολίτης Κιέβου τό 1992 καθηρέθη, ὅπως προελέχθη, ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ὑπουργήματος καί μετά ταῦτα ἀνεθεματίσθη γιά τήν πρόκλησι σχίσματος ἀλλά καί γιά ἑτέρας

ἀντικανονικάς αὐτοῦ ἐνεργείας (πορνεία), ὁ δέ ἕτερος Μακάριος Μάλετιτς οὐδεμία κανονική χειροτονία κέκτηται, ὡς καταδείξαμε.

Ἐν συνεχείᾳ συνεκροτήθη μία λεγομένη «Ἑνωτική Σύνοδος», πού ἐξέλεξε ὡς «Προκαθήμενο» τόν «Μητροπολίτη» Ἐπιφάνιο, «χειροτονία» τοῦ ἀναθεματισμένου μοναχοῦ Φιλαρέτου καί ἀκολούθως χορηγήθηκε στήν προελθούσα, ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν νέα Δομή τό καθεστώς τῆς Αὐτοκεφαλίας. Τό κρίσιμο ἑπομένως θέμα πού τίθεται ἀπό κανονικῆς ἐπόψεως στό συγκεκριμένο ζήτημα εἶναι ἐάν οἱ ἀποφάσεις τελείας Συνόδου προεδρευομένης ὑπό Πατριάρχου ὡς εἶναι ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἶναι ἀνέκκλητες ἤ δύνανται νά ἐκκληθοῦν ἐνώπιον ἄλλης Πατριαρχικῆς Συνόδου. Τό θέμα αὐτό ἀπησχόλησε τήν Οἰκουμενική Ἐκκλησία μετά τήν Σύνοδο τῆς Σαρδικῆς καί τούς κανόνες Αὐτῆς Γ΄, Δ΄ καί Ε΄ στήν ὁποία μετεῖχαν οἱ Δυτικοί Ἐπίσκοποι καί προήδρευσε ὁ Ὅσιος Κορδούης, συγκροτηθείσης ἐν ταὐτῷ καί Συνόδου τῶν Ἀνατολικῶν Ἐπισκόπων στήν σημερινή Φιλιππούπολη.

Πρῶτος ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Ζώσιμος ἐπικαλούμενος τούς κανόνες τῆς Σαρδικῆς, ὡς κανόνες δῆθεν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, διεξεδίκησε δικαιώματα ὑπάτου δικαστοῦ ἐπί τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Β. Ἀφρικῆς καί ἀξίωσε τήν ἀποκατάστασι τοῦ καθαιρεθέντος ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Sicca Οὐρβανό, πρεσβυτέρου Ἀπιαρίου. Οἱ ἀφρικανοί Ἐπίσκοποι ἀπέκρουσαν διαρρήδην τό ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ζωσίμου καί τοῦ διαδόχου του Βονιφατίου Κελεστίνου Α΄ ἀξιούμενο δικαίωμα ὑπάτου δικαστοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν τους τό 424.

Προηγουμένως ἡ ἐν Καρθαγένῃ τοπική σύνοδος μέ τόν ΛΣΤ (31) κανόνα της (κατ’ ἀρίθμησιν «Πηδαλίου»), ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἀπαρά-λακτος καί μέ τόν ΡΛΔ (129) κανόνα τῆς ἰδίας Συνόδου νομοθέτησε: «Ὁμοίως ἤρεσεν, ἵνα οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι καὶ οἱ λοιποὶ κατώτεροι κληρικοί, ἐν αἷς ἔχουσιν αἰτίαις, ἐὰν τὰ δικαστήρια μέμφωνται τῶν ἰδίων ἐπισκόπων, οἱ γείτονες ἐπίσκοποι ἀκροάσωνται αὐτῶν καί, μετὰ συναινέσεως τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαθῶσιν οἱ προσκαλούμενοι παρ’ αὐτῶν ἐπίσκοποι. Διό, εἰ καὶ περὶ αὐτῶν ἔκκλητον παρέχειν νομίσωσι, μὴ ἐκκαλέσωνται εἰς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης δικαστήρια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐπισκόπων πολλάκις ὥρισται. Οἱ δὲ πρὸς περαματικὰ δικαστήρια διεκκαλούμενοι, παρ᾽ οὐδενὸς ἐν τῇ Ἀφρικῇ δεχθῶσιν κοινωνίαν» καί τό ἀπολύτως σημαντικόν εἶναι ὅτι οἱ κανόνες τῆς

ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἐπεκυρώθησαν ὁρισμένως καί ὀνομαστικῶς ἀπό τόν Β΄ κανόνα τῆς Ἁγίας Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἁπλῶς δέ ἀπό τόν Α΄ τῆς Δ΄ καί τόν Α΄ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἑπομένως ἡ Ἀδιαίρετος Ἐκκλησία ἐδέχθη ὅτι τά ὑπό τοῦ Γ΄, Δ΄ καί Ε΄ κανόνων τῆς Σαρδικῆς, ὁριζόμενα ἀφοροῦσαν εἰδικό προνόμοιο πού ἀπενεμήθη στόν τότε Ὀρθόδοξο Ἐπίσκοπο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, διά τούς ὑπ' αὐτόν ὑποκειμένους Ἐπισκόπους καί μόνον καί ὄχι ἀνάθεσις ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας σέ αὐτόν. Σχετικά ὁ Ζωναρᾶς λέγει: «Οὔτε οὖν τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἐστίν ὁ κανών, οὔτε πάσας τάς ἐκκλήτους ἀνατίθησι αὐτῷ ἀλλά τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ» (Σ.Γ.241), ὁ δέ Βαλσαμών ἀναφέρει: «εἰδικόν γάρ ἐστί τοῦτο εἰς τάς ἐκκλησιαστικάς ὑποθέσεις τοῦ Πάπα καί κρατεῖν ὀφείλει ἔνθα ἐξεφωνήθη» (Σ.Γ.239). Συνεπῶς ἡ ἀπαίτησις τοῦ τότε Ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης γιά προνόμιο ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας ἀπερρίφθη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἔγινε δεκτή ἡ κανονική διάταξι τῆς Συνόδου τῆς Καρθαγένης διά τῆς Ἁγίας Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὅτι θά ἀφορίζονται οἱ κληρικοί ἑτέρου ἐκκλησιαστικοῦ κλίματος πού θά ἐκκαλοῦν ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης τάς ὑποθέσεις των.

Στήν Ὀρθόδοξο Καθολική Ἐκκλησία ἐπί τῇ βάσει τῶν Ἱ. Κανόνων Θ΄ καί ΙΖ΄ τῆς Ἁγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού διακελεύουν: «Εἰ δὲ πρὸς τὸν τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας μητροπολίτην, ἐπίσκοπος ἤ κληρικὸς ἀμφισβητοίη, καταλαμβανέτω τὸν ἔξαρχον τῆς διοικήσεως, ἢ τὸν τῆς βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως θρόνον, καὶ ἐπ' αὐτῷ δικαζέσθω», σέ προσβολή δι' ἐκκλήτου δέν ὑπόκειται, δηλ. τυγχάνει ἀνέκκλητος ἐκδοθεῖσα καταδικαστική ἀπόφασις ὑπό τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου, συνελθούσης κατ' ὀρθήν ἐφαρμογή τοῦ ΚΗ΄ἀποστολικοῦ Κανόνος καί τοῦ Δ΄ κανόνος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, ὅπως εἶναι ἡ ὑπό τήν προεδρία τοῦ Ἐξάρχου τῆς Διοικήσεως τελοῦσα Γενική Σύνοδος τῶν Μητροπολιτῶν ἤ ἡ ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Πατριάρχου τελοῦσα Σύνοδος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος.

Τόσον ὁ Θ΄ ὅσο καί ὁ ΙΖ΄ Ἱ. Κανόνες τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου θέτουν διαζευκτικό Ἤ στήν ἴδια κανονική πρόβλεψι γιά τόν Ἔξαρχο τῆς Διοικήσεως καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως καί παρέχουν δυνατότητα ἰσοτίμου προσφυγῆς καί ἑπομένως δέν ἀνιδρύουν οἱ κανόνες γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο

Κωνσταντινουπόλεως ὑπερτάτη δικαστική ἁρμοδιότητα καί ἕτερο βαθμό δικαιοδοσίας. Ἔξαρχος δέ τῆς Διοικήσεως σήμερον εἶναι ὁ Πρόεδρος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος. Ὁ Βαλσαμών ἀναφέρει χαρακτηριστικά: «Αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκεινται, Ν ΡΚΓ΄, κβ, Β.Γ.α.λη «ὁ μακαριώτατος πατριάρχης ἐκείνης τῆς διοικήσεως μεταξύ αὐτῶν ἀκροάσθω, κακεῖνα ὁριζέτω ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι, καί τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενός μέρους κατά τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου», στήν δέ «Ἐπαναγωγή» ΙΑ΄,6(J.G.R. τ Β΄, 260) «Τό τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ὑφ' ἑτέρου, ὡς ἀρχή καί αὐτῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων», ὁ δέ Ἱερός καί Μέγας Φώτιος στά «Νομοκανονικά» του Θ, α΄ (Σ.Α. 169) γράφει: «οὔτε γάρ ἐκκαλοῦντο αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι».

Κατά ταῦτα ἡ δικαστική κρίσις οἱασδήποτε Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Συνόδου πού ἀποτελεῖ κατά τό κανονικό μας δίκαιο τελεία Σύνοδο καί ἐκφέρεται μετά ἀπό ἐκδίκασι κανονικῆς ὑποθέσεως τυγχάνει ἀνέκκλητος δυναμένη μόνον νά ἐκκληθῆ ἐνώπιον Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Π. Παναγιωτάκου «Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, Τό ποινικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας» σελ. 836 ἐπ., ΑΘΗΝΑΙ 1962). Ὑπομνηματίζων ὁ θεοφώτιστος Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης τόν Θ΄ Κανόνα τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου στίς σελ. 192-193 «Πηδάλιο» ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλ. 1998, «ἀπαντῶν» στόν ἐξωμότη καί ἐξουνιτισθέντα Βησσαρίωνα καί στούς ὅπως ἀναφέρει Παπιστές Βίνιον καί Βελαρμῖνον, ἀναφέρεται στό ζήτημα μέ ἐξαίρετη κανονική ἀνάλυσι λέγοντας χαρακτηριστικά: «Ὅτι μέν γάρ ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τάς διοικήσεις καί ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτόν ἐδόθη ἀπό τόν Κανόνα τοῦτον ἡ ἔκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ δῆλόν ἐστι ά. διατί ἐν τῇ δ΄. πράξει τῆς ἐν Χαλκηδόνι ταύτης Συνόδου ὁ Κων/νουπόλεως Ἀνατόλιος ἐνεργήσας ὑπερόρια, καί λαβών τήν Τύρον ἀπό τόν Ἐπίσκοπόν της Φώτιον, καί δούς αὐτήν εἰς τόν Βηρυτοῦ Εὐσέβιον, καί καθελών καί ἀφορίσας τόν Φώτιον, ἐμέμφθη καί ἀπό τούς ἄρχοντας, καί ἀπό ὅλην τήν Σύνοδον διά τοῦτο. Καί ἀγκαλά ἐπροφασίσθη πολλά, μέ ὅλον τοῦτο ὅσα ἐκεῖ ἐνήργησεν, ἀκυρώθησαν ὑπό τῆς Συνόδου, καί ὁ Φώτιος ἐδικαιώθη, καί τάς ἐπισκοπάς τῆς Τύρου ἔλαβε. Διό καί ὁ Ἐφέσου Ἰσαάκ ἔλεγεν εἰς Μιχαήλ τόν πρῶτον τῶν Παλαιολόγων, ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἐκτείνει τήν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐπί τά Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς (κατά τόν Παχυμέρην βιβλ. στ'. κεφ. ά)• β'. ὅτι οἱ πολιτικοί καί βασιλικοί νόμοι δέν προσδιορίζουσιν ὅτι ἡ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως μόνον κρίσις καί ἀπόφασις δέν δέχεται ἔκκλητον, ἀλλ΄ ἀορίστως ἑκάστου Πατριάρχου καί τῶν Πατριαρχῶν πληθυντικῶς.

Λέγει γάρ Ἰουστινιανός Νεαρά ρκγ΄, ὁ Πατριάρχης τῆς Διοικήσεως ἐκεῖνα ὁριζέτω, ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Κανόσι καί τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενός μέρους κατά τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου. Καί ὁ σοφός Λέων ἐν τῷ ά. τίτλ. τῆς νομικῆς αὐτοῦ ἐπιτομῆς, λέγει, τό τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ἀπό ἄλλον, ὡς ἀρχή ὅν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξ αὐτοῦ γάρ πάντα τά κριτήρια, καί εἰς αὐτό ἀναλύει. Καί ὁ Ἰουστινιανός πάλιν βιβλ. γ. κεφ. β. τῆς συναγωγῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁ ἁρμόδιος Πατριάρχης ἐξετάσει τήν ψῆφον, μή δεδιώς ἔκκλητον, καί βιβλ. ά. τιτλ. δ΄ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαταγῆς, οὐκ ἐκκαλοῦνται αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι, καί πάλιν βιβλ. ά. τίτλ. δ’. κεφ. κθ΄ κατά τῶν ἀποφάσεων δέ τῶν Πατριαρχῶν, ἐνομοθετήθη ἀπό τούς πρό ἡμῶν Βασιλεῖς νά μή γίνεται ἔκκλητος.

Λοιπόν ἀνίσως κατά τούς Βασιλεῖς τούτους, οἵτινες συμφωνοῦσι μέ τούς ἱερούς Κανόνας, αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν πάντων δέν δέχονται ἔκκλητον, ἤτοι δέν ἀναβιβάζονται εἰς ἄλλου Πατριάρχου κριτήριον, πῶς ὁ Κωνσταντινουπόλεως δύναται ταύτας νά ἀνακρίνῃ; καί ἄν ὁ παρών Κανών τῆς δ΄ ἀλλά καί ιζ΄ αὐτῆς, σκοπόν εἶχε νά ἔχῃ ὁ Κωνσταντινουπόλεως τήν ἔκκλητον τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν, πῶς οἱ Βασιλεῖς ἤθελαν θεσπίσουν ἐκ διαμέτρου ὅλον τό ἐναντίον, εἰς καιρόν ὅπου αὐτοί ἐγίνωσκον ὅτι οἱ μή συμφωνοῦντες τοῖς Κανόσι πολιτικοί νόμοι μένουσιν ἄκυροι; γ΄. ὅτι, ἄν δώσωμεν κατά τούς ἀνωτέρω Παπιστάς ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως κρίνει τούς Πατριάρχας, καί ἀνακρίνει τάς κρίσεις αὐτῶν, ἐπειδή ὁ Κανών δέν κάμνει ἐξαίρεσιν τίνος καί τίνος Πατριάρχου, ἄρα κρίνει ὁ αὐτός καί ἀνακρινεῖ καί τόν Ρώμης, καί οὕτως ἔσται ὁ Κωνσταντινουπόλεως καί πρῶτος καί ἔσχατος καί κοινός κριτής πάντων τῶν Πατριαρχῶν καί αὐτοῦ τοῦ Πάπα».

Ἄς σημειωθεῖ ἐνταῦθα ὅτι Καθηγητής καί πρωτιστεύων Ἱεράρχης σέ πολυσέλιδο κείμενό του γιά τό Οὐκρανικό ζήτημα προβάλλει τούς Κανόνες τῆς Σαρδικῆς ἀλλά «λησμονεῖ» τούς νεωτέρους Κανόνες τῆς Καρθαγένης καί τήν ἐπικύρωσί τους ὁρισμένως ἀπό τόν Β΄ Κανόνα τῆς ἁγίας ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀναφερόμενος δέ στό Ἱ. Πηδάλιον καί μή δυνάμενος νά ἀντικρούσει τόν Θεοφώτιστο Ἅγιο Νικόδημο πειρᾶται νά ἀπομειώσει τό κύρος τοῦ Ἱ. Πηδαλίου ἀποσιωπῶν τόν Ἱερώτατον καί Θεοφόρον συγγραφέα του, ἀποδίδων αὐτό σέ ἀνωνύμους δῆθεν συγγραφεῖς του. Συνεπῶς κανονικό δικαίωμα ἐπανεξετάσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ

Μοναχοῦ Φιλαρέτου (Ντενισένκο) μετά τίς ἀποφάσεις τῆς τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἔχει μόνον ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, ὅπως ἄλλωστε ὁ Σεπτός Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, πρός τόν Ὁποῖον χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην καί σεβασμόν διότι κατ' ἄνθρωπον τοῦ ὀφείλω τήν εἰς Ἐπίσκοπον προαγωγήν καί χειροτονίαν μου, ὡς βοηθός Ἐπίσκοπος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας, μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικόν Του Γράμμα πρός τόν Μακαριστόν Πατριάρχην Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον ἀποδέχεται γράφων: «Εἰς ἀπάντησιν πρός σχετικό τηλεγράφημα καί γράμμα τῆς Ὑμετέρας λίαν ἀγαπητῆς καί περισπουδάστου Μακαριότητος, ἐπί τοῦ ἀνακύψαντος προβλήματος ἐν τῇ καθ'Ὑμᾶς ἀδελφῇ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσσίας, ὅπερ πρόβλημα ὡδήγησε τήν Ἱεράν Σύνοδον αὐτῆς ὅπως προβῇ, δι'οὕς οἶδεν αὕτη λόγους, εἰς τήν καθαίρεσιν τοῦ ἄχρι πρότινος ἐκ τῶν τά πρῶτα φερόντων Συνοδικοῦ μέλους αὐτῆς Μητροπολίτου Κιέβου κυρίου Φιλαρέτου, ἐπιθυμοῦμεν ἵνα γνωρίσωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγάπῃ ἀδελφικῶς ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουσα εἰς τό ἀκέραιον τήν ἐπί τοῦ θέματος ἀποκλειστικήν ἁρμοδιότητα τῆς ὑφ' Ὑμᾶς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀποδέχεται τά Συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περί τοῦ ἐν λόγῳ, μή ἐπιθυμοῦσα τό παράπαν ἵνα παρέξῃ οἱανδήτινα δυσχέρειαν εἰς τήν καθ' Ὑμᾶς ἀδελφήν Ἐκκλησίαν» ἀναγνωρίζων, ὡς Κανονολόγος, τήν ἀρχήν τῆς ταυτότητος τῶν ποινῶν, γεγονός πού ἐπανέλαβε καί μετά στό γράμμα του γιά τόν ἀναθεματισμό τοῦ ἰδίου, Φιλαρέτου (Ντενισένκο), (1997) πρὸς τὸν Πατριάρχη Μόσχας: «Λαβόντες γνῶσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἀνακοινώσαμεν ταύτην τῇ Ἱεραρχίᾳ τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ προετρεψάμεθα αὐτὴν ὅπως οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ἔχῃ τουντεῦθεν μετὰ τῶν εἰρημένων».

5. Οἱ Ἱ. Κανόνες Θ΄ καί ΙΖ΄ τῆς Ἁγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθιέρωσαν, ὅπως προείπαμε, τόν ἴδιο βαθμό δωσιδικίας γιά τόν Ἔξαρχο τῆς Διοικήσεως (σημερινό Πρόεδρο τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου) καί γιά τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη-Ἀρχιεπίσκοπο Κων/νουπόλεως καί μέ αὐτή τήν κανονική ρύθμισι δέν ἀνίδρυσαν μείζονα δικαιοδοσία δι' οὐδένα Πατριαρχικό Θρόνο. Συνεπῶς ὁ καταδικασθείς ὑπό τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου δέν ἔχει τό δικαίωμα προσφυγῆς σέ ἄλλη Πατριαρχική Σύνοδο παρά μόνον στήν Οἰκουμενική Σύνοδο καί ἀκριβῶς αὐτήν τήν ἀρχή ἐναργέστερα νομοθέτησε ἡ Ἁγία ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος μέ τήν διά τοῦ Β΄ Ἱ. Κανόνος Της ὀνομαστικῶς ἐπικύρωσι τῶν κανόνων τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, ἡ ὁποία ὅπως ἀναφέρεται ἀπέρριψε τήν ἀπαίτησι γενικῆς δωσιδικίας τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης καί συνεπῶς κάθε ἑτέρου Πατριάρχου ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε ὁ νεώτερος Ἱ. Κανόνας, ὁ Β΄ τῆς Ἁγίας ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου

ὁρισμένως ἐκύρωσε τούς Ἱ. Κανόνες τῆς Καρθαγένης καί ὡς νεωτέρα κανονική διάταξις τροποποιεῖ κάθε παλαιοτέρα καί κατισχύει αὐτῆς, ὅπως σέ κάθε δικαιϊκό σύστημα ἰσχύει καί ὡς καταδεικνύεται ἀπό τήν ἐπί τοῦ ὅρους Ὁμιλία τοῦ Κυρίου «Πάλιν ἠκούσατε ὅτι ἐῤῥέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὀμόσαι ὅλως·» (Ματθ. 5,33-34)

Τό προκύπτον συμπέρασμα ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ρυθμίσεως διά τήν περίπτωσι τῆς Οὐκρανίας, εἶναι ὅτι ἐσφαλμένως καί ἄνευ κανονικῆς ἁρμοδιότητος καί δωσιδικίας ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξεδίκασε ἐκκλήτους καί ἔκρινε ἐπί τελεσιδίκων κανονικῶν ὑποθέσεων πρώην κληρικῶν ἄλλης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, τροποποιοῦσα καί ἀκυρώνουσα ἀποφάσεις τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου χωρίς σχετική κανονική ἁρμοδιότητα. Ἑπομένως οἱ ἀποφάσεις κανονικῆς ἀποκαταστά-σεως τῶν καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καί ἀχειροτονήτων τῶν δύο σχισματικῶν Δομῶν τῆς Οὐκρανίας, πού προηγήθηκαν τῆς χορηγήσεως τοῦ Τόμου τῆς Αὐτοκεφαλίας εἶναι ἄκυρες καί συνεπῶς ἡ Ἀπόφασις χορηγήσεως καθεστῶτος Αὐτοκεφαλίας σέ ἀνύπαρκτον Κανονικῶς Ἐκκλησία ἀπαρτιζομένη ἀπό Κανονικούς παραβάτες, ἀποβαίνει καί αὐτή ἄκυρος.

Αὐτά ἀσφαλῶς πρέπει νά καταγνωσθοῦν πλέον ὑπό πανορθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία δι’ἐνεργειῶν τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων τῶν Ἁγιωτάτων Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πρός τόν Παναγιώτατον Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. Βαρολομαῖον πρέπει τάχιστα νά συνέλθει γιά νά ἀντιμετωπιστεῖ αὐτό τό φαινομενικῶς δυσεπίλυτο ζήτημα, τό ὁποῖο δυστυχῶς οὐδείς θέτει στήν πραγματική κανονική του βάσι καί κυρίως νά ἀντιμετωπισθεῖ ὁ μέγιστος κίνδυνος διασπάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν μέ ἀπροβλέπτους συνεπείας διά τήν εὐστάθεια τῆς Ἁγιωτάτης, Ὀρθοδόξου, Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Μίας, Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Διερωτῶμαι, ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων ἀγνοεῖ τά ἀνωτέρω;

Ἡ δέ Συνοδική Ἐπιτροπή Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων ἔχει μελετήσει τίς συνέπειες ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκύρου αὐτῆς Αὐτοκεφαλίας, ὅπως εἰσηγήθηκε στήν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο, προδήλου κανονικοῦ σφάλματος τοῦ Σεπτοῦ

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τήν βεβαία ἀντίδρασι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας μέ τήν διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τήν τυχόν ἀναγνώρισι στήν Ἑλλάδα ἑτέρας θρησκευτικῆς «Δομῆς» πού ἤδη τελεῖ σέ κοινωνία μέ τήν ὑπερόρια στήν Ἀμερική Ρωσσική Ἐκκλησία τῆς πρώην Συνόδου τοῦ Κάρλοβιτς (ROCOR); Ἀντιλαμβανόμεθα εἰλικρινῶς τόν κυκεῶνα πού ἔρχεται; Εἴμεθα ἕτοιμοι νά ἀναλάβωμε τίς εὐθύνες μας ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τῆς αἰωνιότητός μας καί τῆς Ἱστορίας;»

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

October 13, 2019